

Sorg

Jeg har hvilet ved dit hjerte, og nu slår det ikke mere.

Jeg har kysset dine læber, de er kolde nu og hvide,
og de hænder, der har kendt så mange kærtegn, ligger stille,
aldrig mere skal de legende igennem håret glide.

Aldrig mere skal jeg se dig sove sundt og trække vejret,
aldrig mere skal jeg vække dig med pusten i dit øre,
for at se dig halvt i søvne række ud mod vækkeuret,
som du aldrig nogensinde var den første til at høre.

Aldrig mere skal jeg glad og utålmodig lytte efter
dine kære skridt på trappen, som jeg sagtens skulle kende
mellem tusind andres, - aldrig, aldrig mere skal vi mødes
i en aftens stille hygge, når den lange dag fik ende.

Jeg har levet ved din side, og jeg delte alting med dig,
dine glæder, dine sorger, og nu har du ikke flere. -
Der går mennesker på gaden - hvorfor standser livet ikke?
Jeg har hvilet ved dit hjerte, og nu slår det ikke mere.

Stammer fra Tove Ditlevsens digtsamling 'Pigesind', 1939.

Til mit døde barn

Aldrig hørte jeg din spæde stemme,
aldrig smilte dine blege læber til mig,
men de bitte, bitte fødders spark
vil jeg aldrig nogensinde glemme.

Du var alt mit håb og al min glæde,
helt beskyttet lå du inden i mig,-
al min længsel, livets store drøm.
Åh - og dine fødder var så spæde.

Vi har været sammen mange dage,
al min næring delte jeg jo med dig.
Hvad kan du og jeg vel gøre for,
at vi begge to var alt for svage.

Lille barn, nu skal du aldrig mærke
livets hede puls i godt og ondt. -
Godt det samme, sov kun sødt, min dreng,
vi må bukke under for de stærke.

Se, jeg kysser dine kolde hænder,
glad at jeg endnu en stund kan nå dig,
stille kysser jeg dig, uden tårer, -
selv om gråden i min strube brænder.

Når de kommer med den hvide kiste,
skal du ikke være bange, mor går med dig,
i din lille silkeskjorte skal jeg klæde
dig for første gang - og allersidste.

Jeg vil lege, du har levet nogle dage,
jeg vil tænke mig, at du har smilet til mig,
og din lille mund har suget af mit bryst,
så der ingen dråbe er tilbage.

Åh, så hårdt de mænd med kisten træder,
brystet spænder meningsløst imod dig.
Lille barn, min gyldne, døde drøm. -
Dine fødder kysser jeg - og græder.

Stammer fra Tove Ditlevsens digtsamling 'Vilde Hvede', 1937.

Sært er vort sind

(Den, man engang har elsket og sinden har mistet, kan man stadig længes efter)

Mindet om dig har altid Magt
at gøre mig dybt forstemt.
Som en lysende Skygge strejfer du mig
et Nu, hvor jeg trode dig glemt.

Som Stormen, der pisker det blide Hav
og hviner i bladløse Trær,
jager du gennem min trætte Sjæl,
altid og haabløs nær.

Og blev mine Øjne to sorte Dyb,
der spejlede alt hvad jeg led,
- de kunde ej drage dit Blik mod mit
og vinde din Kærlighed.

Og blev mit Hjerte saa fyldt af dig,
at det slog mer heftigt end før.-
Du vilde ej høre dets bange Bøn,
men tavs gaa forbi min Dør.

Sært er vort Sind - vi elsker mest
det, der er længst forbi.
Musikken spiller - men skønnest var
en fjern og tabt Melodi.

Maaske blev jeg selv et evigt Saar
brændt i en andens Sind,
- mens du gaar omkring og lever et Sted,
usaaret, glad - og blind.

Stammer fra Tove Ditlevsens digtsamling 'Pigesind', 1939.

Barndommens gade

Jeg er din barndoms gade
jeg er dit væsens rod.
Jeg er den bankende rytme
i alt hvad du længes mod.

Jeg er din mors grå hænder
og din fars bekymrede sind,
jeg er de tidligste drømmes
lette, tågede spind.

Jeg gav dig min store alvor
en dag du var vildt forladt
jeg dryssed' lidt vemod i sindet
en drivende regnvejrsnat.

Jeg slog dig engang til jorden
for at gøre dit hjerte hårdt,
men jeg rejste dig varligt op igen
og tørrede tårerne bort.

Det er mig der har lært dig at hade
jeg lærte dig hårdhed og spot.
Jeg gav dig de stærkeste våben
du skal vide at bruge dem godt.

Jeg gav dig de vagtsomme øjne
på dem skal du kendes igen,
møder du en med det samme blik
skal du vide han er din ven

Og hører du renere toner
stemt til en skønnere sang

skal du længes efter min stemmes
sprukne og kejtede klang.

Fløj du så vidt over lande
og voksede du fra din ven?
- Jeg er din barndoms gade
jeg kender dig altid igen.

Stammer fra Tove Ditlevsens digtsamling 'Lille Verden', 1942.